

hogy egyesülésben van az erő, amíg ezt mindenki megtanulja, megérti s követi.

Batta Péter

TÜKÖRCSEREPEK

Künn járok az alföldi rónán könyvvel a kezemben, amelyben szörnyű nagy bölcsességek vannak, de ezúttal mintha nem érdekelnének. Dolgozó atyafi véreimen felejttem a szemem. Milyen erősek és kitartók, hogy ég kezük alatt a munka s mint versenyez nótájuk szárnyalása a pacsirtáéval, amely az övét rózsaszínű hajnalfényben repeső szárnyaival röpíti mind fönebb.

Megállanak, kaszát fennek, új sort fonnak s rám pirítanak: — Piktör urunk, tán az ecset még nem kelt föl. Avagy tán a hozzávaló jókedv szunnyad még.

Körülnézek. Fölzeng a hajnali színszimfónia. Hallgatom, hallgatom lázasan, szomjasan... Inni kell belőle! S már rohanok is a festőszereimért. Zizegő akáclombok alatt, szederindák között vágja magát terpeszbe állványom és feszíti ki büszkén hófehér új vászنامat. Keveretlen színfoltokat szeles mohósággal csapkodok ide is, oda is, ki-ki hagyva, fel-fel villogtatva a vászon meztelen testét. Kobalt ég, smaragd fű, cinóber pipacs, krapp-lakk rokolya, kadmium viganó, ultramarin kötő... ritmikusan lendülő kaszák villogó hullámvonala és cikázva csillogó madárszárnyak. Színre szín a szűzfehér alapon. Így cselekedett Élet-mester is az én lelkem *tiszta táblájával*, amikor rászórta a rónák délibábját, sivatagok homok-aranyát, vizek hullámos arcát, erők rejtelseit, völgyek ködpáráját, ébredő egek szemérmes pirulását és a gyöngyözüstös esték mélázó szürkületét...

Felrettenve a multból, fátyolosan ösmerős hangokra, nézek egy alakra... mindent elhányva magamtól — máris fölösmérve, borulok az én hajdani Sándor bátyám nyakába. Sokáig nézünk egymás szemébe, míg nem azok kedvesen rebbenek alá. Jó, öreg Sándor barátom félrefordulva kotorász szikkadt tarisznyájában. — Hát ezt ösmeri-e az ifjúr? — kiáltással tart elibém egy elsárgult gyermekkori rajzomat. Kezdetleges gyermekrajz, delelő báránykák, az én öregem botjára dőlve szemléli a határt, mellette puli ölti nyelvét a nagy melegben.

Ez volt a tarisznyában és egy koldússá lett magyar szétzilált, halodó lelkében. S hogy ki nem hullt belőlük! Vigaszkinca a göröngyös, fárasztó úton és éveken, sok éhség, fázás közepette. Ez az ami nekem oly kimondhatatlanul jól esik.

— Hát még meg van — kérdém megilletődve. Hogy meg-e, még a koporsómban is vélem lesznek majd a bürgéim, kis fekete-puli-kutyám, — a fotografiájukon annak a csöppecske piktorkának a neve, akivel bizony nem hittem volna még álmomban se, hogy valaha is még összetalálkozom! — Sándor — bátyám, csak a hegyek nem találkoznak, de az emberek igen! — Ammán megintelen csak igaz. A példa is bizonyítja, de még is csak csuda ez, nagy csuda!

— Ha csoda akkor hát ki is használjuk, — és hosszú éveket átugorva, fölkatatgatjuk a lelkünk legmélyére hullott közös- emlékeket, mint a bűvár a tenger fenekére hullott kincseket. S hogy mennyi van magunk sem hittük volna!

Csak az ebédre hívó harangszó ránt föl bennünket a tenger színére. És megyünk is a tenger vizétől harmatos szemekkel.

Pandur Lajos

. . . A magyar kisebbség széles rétegei teljes jogtudatlanságban élnek. A legtöbb intelligens ember sincs tisztában azokkal az alapjogokkal, melyeket a tételes törvények és a nemzetközi szerződések kisebbségi életünk folytonosságának biztosítására tartalmaznak. A legegyszerűbb kisebbségjogi kérdésben is teljes tudatlanság uralkodik. Így történhetik meg, hogy egyesek már annál a kérdésnél is bizonytalanok, hogy szabad-e nyilvánosan magyarul beszélni. Az adott jogokkal azonban élnünk kell s ahhoz, hogy élhessünk, szükséges, hogy kisebbségi jogtudatunk legyen. Ezen jogtudat kifejlesztését nem lehet a véletlenre bízni. Ennek tervszerűen, átgondoltan kell történnie . . .

„Új Élet“